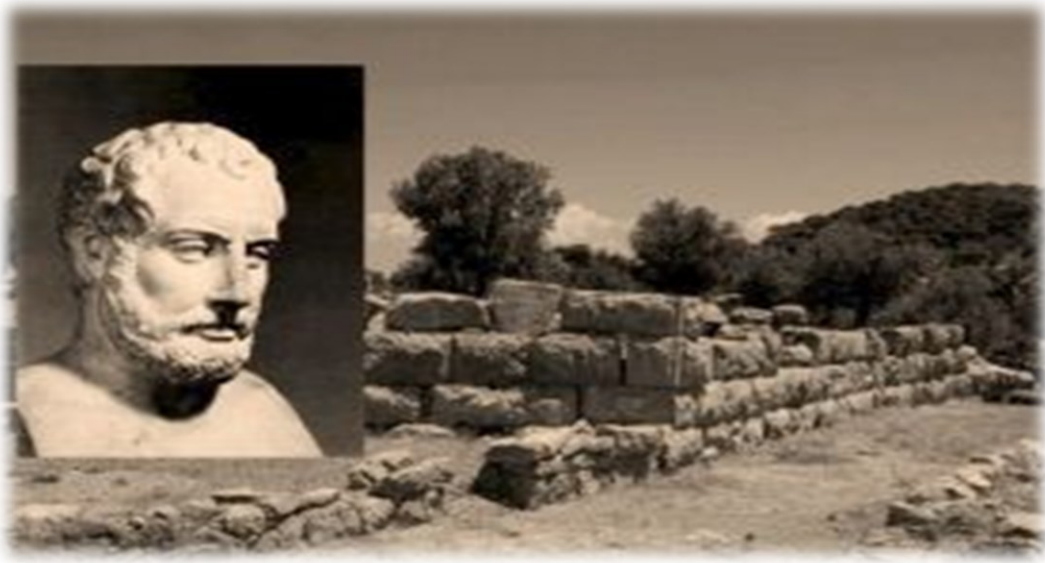

Άρπαλος ο Μακεδών.

Γράφει ο Ιωάννης Κρασσάς, Αντιστράτηγος ε. α.

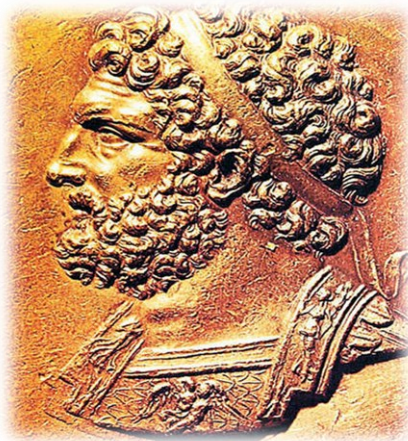
«Οὐδείς ἀχαριστότερος τοῦ εὐεργετηθέντος». Καλλίμαχος[1], ποιητής
Αλεξάνδρεια (300 π.Χ.).

Η Φιλία.

Ο Άρπαλος ο υιός του Μαχάτα, κατάγονταν από ευγενή οικογένεια, ιδρυτής της οποίας φέρεται να είναι ο μυθικός ήρωας Έλυμος[2] και ήταν εκ γενετής χωλός. Ανήκε στο στενό κύκλο των παιδικών φίλων του Αλεξάνδρου και συμμαθητής του στις διδασκαλίες του Αριστοτέλους[3]. Το 337 π.Χ. ο πατέρας του Αλέξανδρου ο Φίλιππος Β΄ [4] (382-336 π.Χ.), νυμφεύθηκε την 7^η και τελευταία σύζυγό του[5], την Κλεοπάτρα-Ευρυδίκη[6] ανιψιά του Αττάλου. Ο γάμος έθεσε σε κίνδυνο τη διαδοχή του Αλέξανδρου ο οποίος, μετά από διένεξη με το πατέρα του, κατέφυγε μαζί με τη μητέρα του Ολυμπιάδα[7] [373-316 π.Χ.(4^η σύζυγο του Φιλίππου)], στην Ήπειρο στο παλάτι των Μολοσσών . Στην συνέχεια ο Φίλιππος κάλεσε τον Αλέξανδρο να επιστρέψει στην Πέλλα, αναγνωρίζοντας ότι παρεκτράπηκε, αλλά εξόρισε πέντε στενούς του φίλους που πίστευε ότι του ασκούσαν «κακή επιρροή». Αυτοί ήσαν, ο Άρπαλος, ο Πτολεμαίος[8], ο Νέαρχος[9] και οι αδελφοί Ερίγυιος και ο Λαομέδοντας[10]. Το 336 π.Χ., μετά την δολοφονία του Φιλίππου, ο Αλέξανδρος ανήλθε στο θρόνο και ανακάλεσε τους πιστούς φίλους του από την εξορία και τους κατέταξε στο στενό κύκλο των «έμπιστων» του Βασιλέως.

Ο Έμπιστος του Αλεξάνδρου.

Ο Αλέξανδρος, κατά την εκστρατεία του εναντίον της Περσικής Αυτοκρατορίας, ανέθεσε στον Άρπαλο λόγω της αναπηρίας του, τα καθήκοντα του «Γενικού Διαχειριστού του Βασιλικού Θησαυροφυλακίου», που αντιστοιχούν στην σημερινή εποχή με αυτά του Υπουργού της Εθνικής Οικονομίας και του Διοικητού της Τραπέζης της Ελλάδος συγχρόνως. Ο Άρπαλος πριν από την μάχη της Ισσού, [\[11\]](#) κατέφυγε στα Μέγαρα αφού υφάρπαξε μέρος του ταμείου. Ο Αλέξανδρος τον συγχώρεσε για το ατόπημά του και τον επανάφερε στη θέση του. Μετά την κατάλυση του περσικού κράτους, στο ταμείο του Αλεξάνδρου υπήρχαν 700.000 χρυσά τάλαντα [\[12\]](#), σημερινής αξίας 1,025 τρισεκατομμυρίων Ευρώ που αντιστοιχούν στο ύψος του προϋπολογισμού των ΗΠΑ για το 2022. Το καλοκαίρι του 327 π. Χ. ο Αλέξανδρος εκστράτευσε προς κατάκτηση της Ινδικής(Ινδίας). Ο Άρπαλος παρέμεινε στα Εκβάτανα, αλλά το επόμενο έτος μετέφερε το θησαυροφυλάκιο στη Βαβυλώνα. Τα δύο πρώτα χρόνια εργάζονταν επιμελώς, αποστέλλοντας ενισχύσεις και εφόδια στον Αλέξανδρο. Στη συνέχεια όμως ξεκίνησε να παρεκτρέπετε σε ακολασίες προς ικανοποίηση των κάθε είδους απολαύσεων, κατασπαταλώνοντας τα βασιλικά χρήματα. Είχε ιδιαίτερη αδυναμία στην Αθηναία εταίρα Πυθιονίκη με την οποία απέκτησε μία θυγατέρα. Όταν πέθανε έκτισε ναό αφιερωμένο στην «Πυθιονίκη Αφροδίτη». Ζήτησε μάλιστα από τους Αθηναίους να κτίσουν προς τιμή της λαμπρό ταφικό μνημείο επί της Ιεράς Οδού και να εορτάζουν τη μνήμη της. Η επιθυμία του εκτελέσθηκε χωρίς δεύτερη σκέψη, καθόσον είχε στείλει σημαντικές ποσότητες σιτηρών προς την Αθήνα την εποχή της σιτοδείας (λιμού) κατά την περίοδο 330 έως 326 π.Χ. Οι Αθηναίοι τότε προς ένδειξη ευγνωμοσύνης τον αναγνώρισαν ως Αθηναίο πολίτη.

Ο Φίλιππος Β'.

Η Φυγή.

Το 324 π.Χ., όταν ο Άρπαλος πληροφορήθηκε ότι ο Αλέξανδρος επέστρεφε από την Ινδία, υπεξαίρεσε από τα βασιλικό ταμείο 5.000 τάλαντα (7,5 δισεκατομμύρια Ευρώ) και στρατολόγησε 6.000 μισθοφόρους. Ο Άρπαλος φοβούμενος ότι θα τιμωρηθεί αυστηρά για τις ατασθαλίες και τις καταχρήσεις του, κατέφυγε στην Ταρσό της Κιλικίας, (σημερινή Τουρκία στον κόλπο του Ισκεντερούμ πλησίον των Αδάνων), συνοδευόμενος από την νέα ερωμένη του Γλυκέρα και αυτή Αθηναία εταίρα. Σχεδίαζε μάλιστα να εξεγείρει τους Αθηναίους σε επανάσταση εναντίον του Αλεξάνδρου. Για το σκοπό αυτό κατέπλευσε στο Σούνιο με 30 πλοία, φέρνοντας μαζί του τα χρήματα και τους μισθοφόρους. Οι Αθηναίοι κατόπιν προτάσεως του Δημοσθένους [\[13\]](#) αρνήθηκαν να τον δεχθούν και απαγόρευσαν τον ελλιμενισμό του στόλου του στο λιμένα του Πειραιώς. Ο Άρπαλος ασφάλισε το θησαυρό του στο Ταίναρο και επέστρεψε στην Αθήνα με τρία πλοία και 700 τάλαντα ως ικέτης πλέον, επικαλούμενος την ιδιότητα του Αθηναίου πολίτη. Η πόλη απέρριψε την πρότασή του να επαναστατήσει εναντίον του Αλεξάνδρου, ο οποίος ήδη είχε ζητήσει την παράδοσή του και την επιστροφή των χρημάτων. Οι Αθηναίοι τον φυλάκισαν, προκειμένου να αποφύγουν την έκδοσή του και κατάσχεσαν τα 700 τάλαντα, τα οποία ασφαλίστηκαν στην Ακρόπολη με ευθύνη του Δημοσθένους.

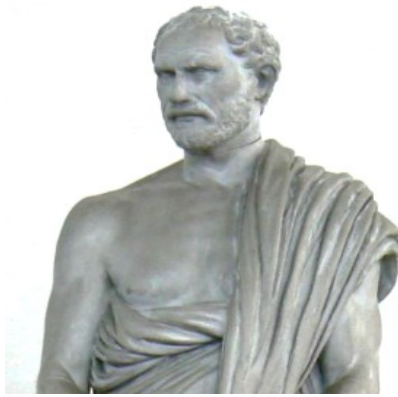

Ο Αλέξανδρος στη μάχη της Ισού.

Η Δωροδοκία.

Ο Άρπαλος μετά από λίγες ημέρες δραπέτευσε με την βοήθεια των δεσφυλάκων. Το θέμα πήρε απρόβλεπτη τροπή, όταν από τα κατασχε-

θέντα χρήματα δεν βρέθηκαν παρά 350 τάλαντα. Οι υποψίες επικεντρώθηκαν στον Δημοσθένη, ο οποίος ήταν ο κύριος υπεύθυνος για τον χειρισμό της υποθέσεως και τη φύλαξη των χρημάτων. Το Φεβρουάριο του 323, η έρευνα για την ανεύρεση των απολεσθέντων ταλάντων ανατέθηκε στον Άρειο Πάγο. Στο κατάλογο των δωροδοκηθέντων περιλαμβάνονταν ο Δημοσθένης, ο στρατηγός Φιλοκλής, [γαμπρός του στρατηγού Φωκίωνος (βλέπε σχετικό άρθρο [Φωκίων ο Αθηναίος](#)], ο Χαρικλής[14], ο ρήτορας Αγνωνίδης[15] και πολλοί άλλοι. Στο δικαστήριο της Ηλιαίας, [16] υπό εξαιρετικά φορτισμένο κλίμα, πρώτος καταδικάστηκε ο Δημοσθένης σε πρόστιμο 50 ταλάντων, ο οποίος παραδέχθηκε ότι έλαβε 20 τάλαντα, αλλά ισχυρίστηκε ότι το έκανε για εθνικούς σκοπούς. Αδυνατώντας να πληρώσει το πρόστιμο φυλακίσθηκε αλλά δραπέτευσε και κατέφυγε στον Πόρο, όπου μετά από λίγο καιρό έθεσε τέρμα στη ζωή του. Ανάλογες ποινές επιβλήθηκαν στους υπόλοιπους καταδικασθέντες.

Ο Δημοσθένης.

Ο Άρπαλος μετέβη στην Κρήτη, όπου δολοφονήθηκε από το Σπαρτιάτη Θίβρωνα, τον αρχηγό των μισθοφόρων που στρατολόγησε. Η υπόθεση άλλαξε τις ισορροπίες των πολιτικών δυνάμεων στην Αθήνα, με την επικράτηση των υποστηρικτών της εξεγέρσεως κατά του Αλεξάνδρου. Η υπόθεση των «Αρπάλειων χρημάτων» αναζωπύρωσε τα αντιμακεδονικά αντανakλαστικά των Αθηναίων. Μέσα σ' ένα κλίμα ακραίου λαϊκισμού, δημαγωγίας και αλληλοκατηγοριών αποφάσισαν να επαναστατήσουν κατά της «καταδυναστεύσεως» του Αλεξάνδρου. Στον «Λαμιακό Πόλεμο»[17] που ακολούθησε οι Αθηναίοι απώλεσαν όσα με τόσο κόπο είχε πετύχει με την χρηστή του διοίκηση ο Λυκούργος, [18] εφάμιλλα της εποχής του Περικλέους.

Διαπιστώσεις–Συμπεράσματα.

Η ιστορία του Άρπαλου είναι άκρως διδακτική, καθόσον οι ένοχοι στο τέλος τιμωρήθηκαν, αλλά τα κλοπιμαία δεν επεστράφησαν. Οι χαρακτήρες των πρωταγωνιστών υπάρχουν αυτούσιοι σ' όλες τις εποχές πλην αυτής του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ο Έλληνας στρατηλάτης δεν κινήθηκε μέσα στην ιστορία, αλλά την έγραψε. Χωρίς αυτόν δεν θα γνωρίζαμε κανένα από τους φίλους του και τους εχθρούς του. Χάριν της ιστορικής αλήθειας θα πρέπει να αναφέρουμε, ότι ο Φίλιππος έκανε την προετοιμασία στην οποία «πάτησε» ο Αλέξανδρος για την υλοποίηση του μεγαλεπήβολου σχεδίου του. Τα επιτεύγματα όμως του Αλεξάνδρου ήσαν αυτά που ανέδειξαν τις ικανότητες του Φιλίππου και του χάρισαν την αθανασία. Οι δύο άνδρες συμπλήρωσαν ο ένας τον άλλον, η ιστορία όμως απένειμε μόνο στον Αλέξανδρο τον τίτλο του Μέγα.

Ο Άρπαλος υπέκυψε στην φιλαργυρία, στη ματαιοδοξία, στην απληστία και στα ερωτικά πάθη του. Ο Άρπαλος αποτελεί την προσωποποίηση της αχαριστίας. Πρόδωσε την φιλία του Αλεξάνδρου χωρίς να εκτιμήσει ότι το συγχώρεσε στο πρώτο ατόπημά του.

Στον Θουκυδίδη[19] αποδίδεται η φράση «Ουδείς ασφαλέστερος εχθρός του ευργετηθέντος», η οποία είναι παρόμοια με αυτή του Λυσίμαχου. Η αχαριστία προέρχεται από την απουσία ηθικής και μνήμης. Χειρότερο από την αχαριστία είναι να μισείς αυτόν που σε ευεργέτησε, διότι διέθετε κάποτε την υπεροχή απέναντί σου να σε βοηθήσει όταν βρισκόσουν σε ανάγκη, ή να σε ευεργετήσει προσφέροντας σου κάτι που δεν μπορούσες να το αποκτήσεις μόνος σου.

Η υπόθεση αναδεικνύει ένα ζήτημα που υπάρχει από την αρχή της ιστορίας, σχετικό με την θυσία όλων των αξιών στο βωμό του χρήματος, της απληστίας και της ματαιοδοξίας. Ο Άρπαλος θα μπορούσε να εξαφανισθεί κλέβοντας πολύ λιγότερα χρήματα, αλλά δεν το έπραξε γιατί πίστευε ότι θα μπορούσε να σηκώσει το ανάστημα του στον Αλέξανδρο. Δεν εκτίμησε ότι από την ίδια αδηφαγία με την δική του διακατέχονταν και οι Αθηναίοι και ο Θίβρωνας που τον δολοφόνησε. Ο Άρπαλος πλήρωσε το τίμημα των αποφάσεων του, όπως συμβαίνει πάντοτε και μας διδάσκει ότι τίποτα δεν δίδεται σ' αυτή τη ζωή δωρεάν.

Όπως οι άνθρωποι έτσι και τα έθνη κινούνται μέσα στο χρόνο, με τις επιδόσεις τους να αποτελούν τη συνισταμένη του συνόλου των μελών τους. Θα ήταν ευχής έργο για όλους εμάς τους σύγχρονους Έλληνες, αντί να είμαστε τιμητές των πάντων και να αξιώνουμε να μας αναγνωρισθούν

αξίες και αρετές τις οποίες δεν αποδεικνύουμε ότι διαθέτουμε, να απορρίψουμε τη συμπεριφορά του Άρπαλου, και να υιοθετήσουμε αυτή τον Φωκίωνος, του Αριστείδου και του Περικλέους.

**Αντιστράτηγος ε.α. Ιωάννης Κρασσάς.
Ιανουάριος 2024.**

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

- i. **Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό «ΗΛΙΟΥ»**, Αθήνα 1951.
- ii. Αρριανός, **Αλεξάνδρου Ανάβασις, Βιβλίων II**, Διεύθυνση Εκπαιδεύσεως Αρχηγείο Στρατού (ΔΕΚ ΑΣ), Αθήνα 1970.
- iii. Πλουτάρχου, **Βίοι Παράλληλοι, Μέγας Αλέξανδρος-Ιούλιος Καίσαρ**, Διεύθυνσις Εκπαιδεύσεως Αρχηγείο Στρατού (ΔΕΚ ΑΣ), Αθήνα 1971.
- iv. **ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ** (Τόμος Δ΄), ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε., Αθήνα 1977.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

[1] Ο Καλλίμαχος ο Κυρηναίος (η γέννησή μετ' επιφυλάξεως τοποθετείται περί το 300 π. Χ.) ήταν αρχαίος ποιητής, επιγραμματοποιός και εκπρόσωπος της Αλεξανδρινής ποίησης, ο οποίος άκμασε την εποχή των Πτολεμαίων Φιλάδελφου και Ευεργέτη.

Ο Καλλίμαχος ο Κυρηναίος.

[2] Ο Έλυμος ήταν Τρώας ήρωας, νόθος υιός του Αγχίση και ετεροθαλής αδελφός του Αινεία. Μετά την πτώση της Τροίας κατέφυγε στη δυτική Σικελία, όπου ίδρυσε το κράτος των Ελυμαίων (Θουκιδίδης 6.2.3).

[3] Ο αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος και επιστήμονας Αριστοτέλης (384-322 π.Χ.) γεννήθηκε στα Στάγειρα της Χαλκιδικής, στη Μακεδονία. Σε ηλικία 17 ετών εισήλθε στην Ακαδημία του Πλάτωνα στην Αθήνα, όπου παρέμεινε επί 20 χρόνια. Μαζί με το δάσκαλό του Πλάτωνα αποτελούν τις πιο σημαντικές φιλοσοφικές μορφές του αρχαίου κόσμου. Η διδασκαλία τους επηρέασε βαθύτατα τη δυτική φιλοσοφική και επιστημονική σκέψη.

Ο Αριστοτέλης.

[4] Ο Φίλιππος Β΄ ο Μακεδών (382-336 π.Χ.) ανήλθε στο μακεδονικό θρόνο το 359 και παρέμεινε μέχρι το 336, δολοφονηθείς από το σωματοφύλακά του Πausανία. Ανήκε στον βασιλικό οίκο των Αργεαδών, που καταγόταν από το Δωρικό γένος των Τημενίδων, που βασιλεύε στο Άργος και καταγόταν από τον Ηρακλή. Πατέρας του ήταν ο βασιλιάς Αμύντας Γ΄ και μητέρα του η Ευριδίκη, κόρη του ηγεμόνα Σίρρα της Λύγκου. Η ομηρία του στη Θήβα (369-365 π.Χ.), υπήρξε καθοριστική για τη διαμόρφωση της προσωπικότητάς του. Μυήθηκε στη στρατιωτική τέχνη από τον Πελοπίδα και τον Επαμεινώνδα και απόκτησε σημαντική μόρφωση. Ο Φίλιππος υπήρξε ένας σπουδαίος στρατιωτικός αρχηγός. Όταν ανέλαβε την εξουσία έπρεπε να αντιμετωπίσει τις απειλές από τα γειτονικά κράτη και τους μνηστήρες του θρόνου. Η ανάγκη επιβιώσεως τον οδήγησαν να συγκροτήσει ένα στράτευμα δυνάμεως 40.000 ανδρών, εκπαιδευμένο, πειθαρχημένο, με υψηλό ηθικό, επαρκώς εξοπλισμένο και εφοδιασμένο. Ο Φίλιππος αναδιοργάνωσε τον στρατό, δημιουργώντας νέους σχηματισμούς και υιοθετώντας νέες τακτικές, σύμφωνα με τις αρχές του πολέμου. Ενδιαφέρθηκε επίσης για την ταχυκινήσιά του, απαλλάσσοντας τις μονάδες διοικητικής μερίμνης από το πλεονάζων προσωπικό και τα περιττά βάρη. Τα σχέδιά του για την κατάλυση της περσικής αυτοκρατορία υλοποιήθηκε από τον Αλέξανδρο.

Ο Φίλιππος Β΄ ο Μακεδών.

[5] Ο Φίλιππος Β΄, ο πατέρας του Μεγάλου Αλεξάνδρου, σύναψε 7 (επτά) γάμους:

- **1^{ος}.** Με την Φίλα (σημαίνει Φιλία), αδελφή ή θυγατέρα του ηγεμόνα των Ελιμιωτών Δέρδα Β΄.
- **2^{ος}.** Με την Αυδάτα (θυγατέρα ή ανεψιά) του Βάρδυλι. Η Αυδάτα ή Ευρυδίκη, όπως ονομάστηκε μετά τον γάμο της, γέννησε μία κόρη, την Κύννα.
- **3^{ος}.** Με την Φιλίνα (ή Φιλίννα), πιθανότατα μέλος του ισχυρού ηγεμονικού οίκου των Αλευάδων της Λαρίσης, η οποία γέννησε έναν διανοητικά ασθενή γιο, τον μετέπειτα διάδοχο του Μεγάλου Αλεξάνδρου Φίλιππο Γ΄ Αρριδαίο.
- **4^{ος}.** Την πριγκίπισσα του βασιλικού οίκου των Μολοσσών της Ηπείρου, κόρη του βασιλέα Νεοπτόλεμου Γ΄ την περίφημη Ολυμπιάδα, μητέρα του Μεγάλου Αλεξάνδρου και της αδελφής του Κλεοπάτρας. Το αρχικό της όνομα ήταν Πολυξένη, στην συνέχεια το άλλαξε σε Μυρτάλη, όταν έγινε σύζυγος του Φιλίππου και μετά την θριαμβευτική νίκη του βασιλικού άρματος στους Ολυμπιακούς αγώνες του 356 π.Χ., σε Ολυμπιάδα. Τελικώς το 317 π.Χ. έλαβε το όνομα Στρατονίκη.
- **5^{ος}.** Με την καλλονή Νικησίπολι, ανιψιά του παλαιού τυράννου Ιάσονος των Φερών, από την οποία απέκτησε μία κόρη, την Θεσσαλονίκη, μετέπειτα σύζυγο του Κασσάνδρου και βασίλισσα της Μακεδονίας.
- **6^{ος}.** Με τη Μήδα ή Μηδόπη.
- **7^{ος}.** Με την Κλεοπάτρα, ανιψιά του Αττάλου.

[6] Η Ευρυδίκη, το αρχικό όνομα που της δόθηκε ήταν Κλεοπάτρα, ήταν ανιψιά του Αττάλου και η τελευταία από τις επτά συζύγους του Φιλίππου, με τον οποίο απέκτησε μια θυγατέρα την Ευρώπη.

[7] Η Ολυμπιάδα ήταν Ελληνίδα πριγκίπισσα των Μολοσσών της Ηπείρου (το βασίλειο των Μολοσσών εκτεινόταν στη περιοχή της Βορείου Πίνδου) κόρη του Βασιλιά Νεοπτολέμου Β΄ και 4η σύζυγος του Βασιλιά των Μακεδόνων Φιλίππου Β΄.

Η Ολυμπιάδα.

[8] Ο Πτολεμαίος Α΄ ο Λάγος, ή Πτολεμαίος ο Λαγίδης (367-282 π.Χ.), ήταν υιός της Αρσινόης της Μακεδονίας και όσον αφορά το πατέρα του εικάζεται ότι ήταν νόθος υιός του Βασιλέως Φιλίππου, ή αγνώστου πατρός που τον υιοθέτησε ο Λάγος. Υπήρξε από τους στενότερους φίλους του Αλεξάνδρου, τον οποίον ακολούθησε σε όλες τις εκστρατείες. Μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου ανέλαβε την διοίκηση της Αιγύπτου, όπου ίδρυσε τη «Πτολεμαϊκή Δυναστεία των Λαγιδών» που κυβέρνησε επί 3 αιώνες.

Ο Πτολεμαίος Α΄ ο Λάγος.

[9] Ο Νέαρχος του Ανδροτίμου (356-301 π.Χ.) γεννήθηκε στη Κρήτη και ήταν γόνος ευγενούς θαλασσινής οικογενείας. Το 344π.Χ. η οικογένειά του μετανάστευσε στην Αμφίπολη, όπου ο δωδεκαετής Νέαρχος συνδέθηκε με αληθινή φιλία με το συνομήλικό του Αλέξανδρο. Ο Νέαρχος τιμήθηκε με το αξίωμα του «Χιλίαρχου των Υπασπιστών» και

ακολούθησε παντού τον Αλέξανδρο. Κατά την εκστρατεία προς την Ινδική, ο Αλέξανδρος ναυπήγησε στόλο 1.800 πλοίων τη διοίκηση του οποίου ανέθεσε στο Νέαρχο. Ο περίπλους του Ινδικού Ωκεανού αποτελεί μία από τις πολλές αποστολές που έφερε σε πέρας ως ναύαρχος του Μακεδονικού Στόλου.

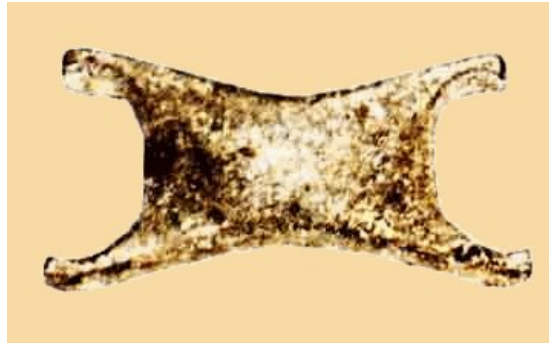
Ο Νέαρχος του Ανδροτίμου.

[10] Ο Ερίγυιος (-330 π.Χ.) υιός του Λάρυχου και αδερφός του Λαομέδοντα, γεννήθηκε στην Μυτιλήνη και εγκαταστάθηκε αργότερα με την οικογένεια του στην Αμφίπολη. Ήταν και αυτός ένας από τους Εταίρους. Στην εκστρατεία της Ασίας τοποθετήθηκε επικεφαλής σώματος 600 συμμάχων ιππέων. Φονεύθηκε το 330 π.Χ. [Αρριανός. (Αλεξάνδρου Ανάβασις) 3.6.6].

[11] Η Μάχη της Ισσού διεξήχθη το 333 π.Χ. στο στενό που διαμορφωνόταν εκείνη την εποχή μεταξύ όρους Αμανός και Ισσικού κόλπου, κοντά στις Κιλίκιες πύλες, πλησίον της πόλεως Αδάνων της Τουρκίας. Ήταν η δεύτερη σημαντικότερη μάχη ανάμεσα στο Μέγα Αλέξανδρο και το Δαρείο Γ' Μεγάλου Βασιλέα της αυτοκρατορίας των Αχαιμενιδών (των Περσών). Οι άλλες 2 μάχες ήταν αυτή του Γρανικού ποταμού (324 π.Χ.) και των Γαυγαμήλων (331 π.Χ.).

[12] Το αττικό τάλαντο αποτελούσε τη μεγαλύτερη αρχαία νομισματική μονάδα, επίσης γνωστό ως αθηναϊκό τάλαντο ή ελληνικό τάλαντο. Χρησιμοποιείτο επίσης ως μονάδα βάρους ίσης με το βάρος του νερού που απαιτείται για την πλήρωση ενός αμφορέος χωρητικότητας 27 λίτρων. Προέρχεται από τη δισύλλαβη αρχαιοελληνική λέξη «τελᾶ» που σημαίνει «σηκώνω, ζυγίζω» (κατ' επέκταση τάλας (ζυγαριά)). Τα τάλαντα ήσαν επίπεδες πλάκες με ατρακτοειδές σχήμα που παρέπεμπαν σε δορά

βοοειδούς. Το χρυσό τάλαντο είχε βάρος περίπου 29 κιλών, σημερινής αξίας 1,5 εκατομμύριου Ευρώ.

Αθηναϊκό τάλαντο.

[13] Ο Δημοσθένης του Δημοσθένους (384-322 π.Χ.), γεννήθηκε στην Αθήνα στο Δήμο Παιανίας. Θεωρείται ο σημαντικότερος ρήτορας όλων των εποχών, μαθητής του Ισοκράτους και του Ισαίου. Με σιδερένια θέληση ξεπέρασε το τραύλισμα και την δυσκολία προφοράς του λ και του ρ. Στάθηκε ενάντια στην μακεδονική κυριαρχία και οι πύρινοι λόγοι του κατά του Φιλίππου, έδωσαν το όνομά τους σε όλες τις αγορεύσεις που τις χαρακτηρίζει το υπέρμετρο πάθος κατά πολιτικών αντιπάλων (Φιλιππικοί). Οι λόγοι του αποτελούν σημαντική έκφραση της αθηναϊκής πνευματικής ικανότητας και παρέχουν μία εικόνα για την κατάσταση της Αρχαίας Ελλάδος το 4^ο αιώνα π.Χ.

Ο Δημοσθένης του Δημοσθένους.

[14] Ο Χαρικλής του Απολλοδώρου ήταν Αθηναίος ναύαρχος κατά την εποχή του Πελοποννησιακού πολέμου. Το 304 π.Χ. περί το τέλος του βίου εγένετο ένας εκ των τριάκοντα τυράννων, καταλαβών μάλιστα εξέχουσα θέση μεταξύ αυτών, με αποτέλεσμα να λάβουν το προσωνύμιο «Οι περί το Χαρικλέα».

[15] Ο Αγνωνίδης (4ος αιώνας . π.Χ.) ήταν ρήτορας που γεννήθηκε στην Αθήνα και έμεινε στην ιστορία ως ενός εκ των δημαγωγών της εποχής του. Ο Αγνωνίδης ήταν αντίθετος του «Μακεδονικού Κόμματος» και υπήρξε ένας από τους ρήτορες που παρότρυναν τους Αθηναίους να πολεμήσουν κατά των Μακεδόνων μετά τον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ο Αγνωνίδης έπεισε τους Αθηναίους να καταδικάσουν τον Φωκίωνα σε θάνατο ως προδότη, για τον ρόλο του ως μέλους του ολιγαρχικού καθεστώτος των Αθηνών που είχε εγκαταστήσει ο Αντίπατρος. Μετά την εκτέλεση του Φωκίωνα και των συντρόφων του, οι Αθηναίοι κατάλαβαν το σφάλμα τους, καταδίκασαν σε θάνατο και εκτέλεσαν τον Αγνωνίδα.

[16] Το δικαστήριο της Ηλιαίας ήταν το ανώτερο δικαστήριο των αρχαίων Αθηνών, μέλη του οποίου μπορούσαν να γίνουν όλοι οι γνήσιοι Αθηναίοι πολίτες άνω των 30 ετών.

[17] Ο Λαμιακός Πόλεμος (323-324 π.Χ.) έλαβε το όνομα του μετά την πολιορκία του φρουρίου της Λαμίας από τις δυνάμεις των Αθηναίων, όπου είχε οχυρωθεί ο Αντίπατρος. Μετά την νίκη του Αντιπάτρου καταργήθηκε το δημοκρατικό πολίτευμα στη Αθήνα και θανατώθηκαν οι αντιμακεδόνες πολιτικοί.

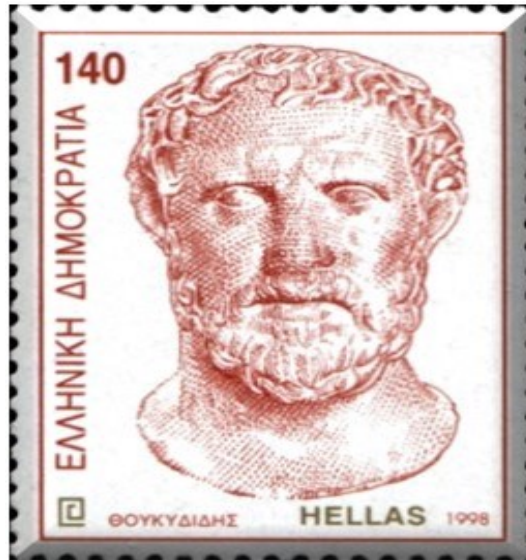
[18] Ο Λυκούργος (390-324 π.Χ.), ήταν πολιτικός και ρήτορας και κατείχε επί δωδεκαετία διάφορες διοικητικές θέσεις. Η ευσυνειδησία στην άσκηση των καθηκόντων του συνέβαλε στην αύξηση των εσόδων στα 1.200 τάλαντα. Οικοδόμησε το Παναθηναϊκό στάδιο, το ωδείο του Διονύσου, ναυπήγησε 300 πολεμικά πλοία και φρόντισε για την κατασκευή όπλων και την αποθήκευση αυτών. Ήταν άνθρωπος άτεγκτος και άκαμπτης αυστηρότητας.

Ο Λυκούργος.

[19] Ο Θουκυδίδης (455-399 π.Χ.) αυτοπροσδιορίζεται ως Αθηναίος, λέγοντάς ότι ο πατέρας του ονομαζόταν Όλορος και καταγόταν από τον

Δήμο του Αλίμου. Ήταν ιδιοκτήτης χρυσωρυχείων στην παράκτια περιοχή της Θράκης απέναντι από τη νήσο Θάσο. Ο Θουκυδίδης συνέγραψε την «Ιστορία του Πελοποννησιακού Πολέμου» στην οποία περιέγραψε με ακρίβεια και αντικειμενικότητα τη σύρραξη που άλλαξε την πορεία της αρχαίας Ελλάδος. Πρόκειται για ένα κλασικό, μοναδικής αξίας επιστημονικό έργο, παγκοσμίου αναγνώρισεως, το οποίο διδάσκεται σ' όλα τα πανεπιστήμια και τις στρατιωτικές σχολές του κόσμου.

Ο Θουκυδίδης.

ΤΕΛΟΣ

Πηγή : <https://www.istorikadromena.gr/>